

Ce este Adevărul? - Numărul Unu

Cadrul adevărului: Apocalipsa, paralele profetice și Alfa și Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Înainte de a aborda subiectul «ce este adevărul», remarcăm că am început acest studiu cu primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsă și, ulterior, am adăugat un articol despre Ilie. Câteva dintre scopurile acestor studii sunt: identificarea rolului Statelor Unite în profetie, deslușirea mesajului Apocalipsei lui Isus Hristos, recunoașterea rolului profeților ca simboluri ale poporului lui Dumnezeu și luarea în considerare a implicațiilor faptului că Isus este Alfa. Am arătat că primele trei versete ale Apocalipsei sunt în acord și se aliniază cu ultimele versete ale Apocalipsei și că, în ambele cazuri, la început și la sfârșit, Isus se identifică drept Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă.

Am folosit, în cel de-al doilea studiu, o discuție succintă despre Ilie pentru a demonstra că versetele de început ale Bibliei sunt în concordanță cu versetele de încheiere ale ambelor Testamente, Vechiul și Noul, și, mai mult, că versetele de început ale Noului Testament sunt, de asemenea, în concordanță cu începutul sau cu sfârșitul, indiferent cum ați dori să considerați Biblia, fie ca un întreg, fie ca două Testamente.

Un alt punct pe care căutăm să-l dezvoltăm este înțelegerea că Divinitatea a lucrat pentru a revela treptat Dumnezeirea de-a lungul istoriei. De aceea am remarcat că, pe măsură ce timpul înaintează în tema biblică a istoriei legământului, Dumnezeu, pas cu pas, a descoperit tot mai mult din caracterul Său prin simbolismul diverselor Sale nume. Dumnezeul Atotputernic i-a vorbit lui Avraam, iar Același Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, dar l-a înștiințat pe Moise că, de atunci înainte, Numele Său avea să fie cunoscut ca Iehova. Apoi, când a venit Hristos, S-a prezentat sub un Nume care era necunoscut în Vechiul Testament, în afară de o singură mențiune a aceluși Nume de către un babilonian în capitolul al treilea din Daniel. Nu numai că Isus a afirmat că este Cel Unul-Născut din Tatăl, ci, de asemenea, în acea istorie particulară a legământului, S-a identificat drept Fiul Omului. Dumnezeu a dat, de asemenea, un nume adventismului milerit atunci când a încheiat legământ cu Adventismul la începuturile sale.

În acest timp, când suntem atât de aproape de sfârșit, să devenim oare, în practică, atât de asemenea lumii, încât oamenii să caute în zadar să găsească poporul numit de Dumnezeu? Va vinde oare cineva trăsăturile noastre distinctive, ca popor ales al lui Dumnezeu, pentru vreun avantaj pe care lumea îl are de oferit? Să fie considerată de mare preț favoarea celor care calcă legea lui Dumnezeu? Vor socoti oare cei pe care Domnul i-a numit poporul Său că există vreo putere mai presus decât marele EU SUNT? Să ne străduim noi să ștergem punctele distinctive ale credinței care ne-au făcut Adventiști de Ziua a Șaptea? Evanghelizare, 121.

Numele purtat de Adventiștii de Ziua a Șaptea a fost dat de Domnul, iar Sora White se referă adesea la Adventiști drept poporul denumit al lui Dumnezeu. "Denominated" înseamnă a fi numit. Singurele două biserici pe care Sora White le identifică drept poporul denumit al lui Dumnezeu

sunt Israelul vechi și Israelul modern.

Așadar, pe măsură ce înaintăm în studiul nostru al cărții Apocalipsei, sugerez că „numele nou” care le este descoperit Filadelfienilor, care sunt de asemenea reprezentați drept cei o sută patruzeci și patru de mii, constituie o parte însemnată a tainei profetice care este despecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Pe cel ce biruiește îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu și nu va mai ieși afară; și voi scrie asupra lui numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul meu; și voi scrie asupra lui numele meu cel nou. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul bisericilor. Apocalipsa 3:12, 13.

Ultimul mesaj de avertizare este mesajul Apocalipsei lui Isus Hristos, iar acesta este o revelație a caracterului Său.

„Cei care așteaptă venirea Mirelui trebuie să spună poporului: «Iată Dumnezeul vostru». Ultimele raze ale luminii milostive, ultimul mesaj de milă ce urmează a fi dat lumii, constituie o revelație a caracterului Său de iubire. Copiii lui Dumnezeu trebuie să manifeste slava Sa. În propria lor viață și în caracterul lor, ei trebuie să arate ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru ei.” Parabolele Domnului Hristos, 415, 416.

Avem mult mai mult de consemnat cu privire la Isus ca „Cuvântul”, dar acum ne vom ocupa de cuvântul „adevăr”. Înțelegerea „adevărului” și, de asemenea, a cuvântului „adevăr” și, de asemenea, a literelor folosite pentru a forma „un cuvânt de adevăr” este o înțelegere a caracterului lui Hristos.

Atunci Pilat I-a zis: Deci ești Tu împărat? Isus a răspuns: Tu zici că Eu sunt împărat. Pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să dau mărturie despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu. Pilat I-a zis: Ce este adevărul? Și, după ce a spus aceasta, a ieșit iarăși la iudei și le-a zis: Nu găsesc în El nicio vină. Ioan 18:37, 38.

Cuvântul grec tradus prin „adevăr” în verset este preluat dintr-un cuvânt ebraic, care este, totodată, o literă și chiar un număr. Prima literă a alfabetului ebraic este „alef”. De fapt, primele două litere ale alfabetului ebraic sunt „alef” și „bet”, iar ele sunt foarte asemănătoare cu primele două litere din greacă, care sunt „alfa” și „beta”. Împreună ele formează rădăcina cuvântului „alfabet”. Prin urmare, cuvântul „alfa” (din litera ebraică alef) este folosit ca literă, ca cuvânt, ca număr și, de asemenea, ca unul dintre multele nume ale lui Isus.

Când Pilat a pus întrebarea: „Ce este adevărul?”, Isus îi spusese deja că motivul pentru care El „a venit în lume” și, de asemenea, motivul pentru care S-a „născut” a fost acela de a mărturisi despre „adevăr”. El a adăugat că „oricine este din adevăr aude” glasul Său.

Ferice de cel ce citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei profeții și păzesc cele ce sunt scrise în ea; căci vremea este aproape. Apocalipsa 1:3.

ADEVĂR: G225-Din G227; adevăr: - adevărat, X cu adevărat, adevăr, veritate. G227-Din G1 (ca particulă negativă) și G2990; adevărat (în sensul de a nu ascunde): - adevărat, cu adevărat, adevăr.

G1; A. De origine ebraică; prima literă a alfabetului: numai în mod figurat (din folosirea ei ca numeral), cel dintâi. Alfa.

Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Ioan 14:6.

Când Isus a spus: „Eu sunt... adevărul”, El afirma că este o literă, un număr și un cuvânt; întrucât litera „alfa”, cuvântul „alfa” și numărul „alfa” sunt toate „adevărul”. În Cartea lui Daniel, Hristos S-a descoperit pe Sine ca „Numărătorul minunat”, care este definiția cuvântului ebraic „Palmoni”, tradus ca „sfântul acela care vorbea”, în Daniel opt.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, spre a da la călcare în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea? Iar el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Acel „anumit sfânt” din versetul treisprezece este „Palmoni” — minunatul Numărător, sau Numărătorul tainelor. Aceste două versete sunt locul în care sunt prezentate profeția celor 2300 de ani și cele două profeții de 2520 de ani. Cei 2300 de ani vizează „sanctuarul”, iar cele două profeții de 2520 de ani vizează „oastea”, căci atât sanctuarul, cât și oastea aveau să fie călcate în picioare de Roma. Profeția de 2520 de ani reprezintă o călcare în picioare a sanctuarului și a poporului lui Dumnezeu. Trei profeții profunde, interconectate, bazate pe timp, se află chiar în locul Scripturii în care Isus Se prezintă ca minunatul Numărător al tainelor. Nu este vorba doar că El a ales aceste două versete pentru a Se prezenta drept Stăpânul timpului, ci tocmai că acele două versete în care Se descoperă identifică timpul când avea să intre în legământ cu Israelul spiritual modern, iar aceleași două versete sunt, de asemenea, temelia și stâlpul central al Adventismului.

Textul biblic care, mai presus de oricare altul, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente, era declarația: „Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.” [Daniel 8:14.] Marea Controversă, 409.

La vremea sfârșitului, în 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, iar solia primului înger a intrat în istorie, marcând sporirea cunoașterii profetice care a avut loc în vremea mișcării millerite, ce a constituit începutul adventismului de ziua a șaptea. Când cartea lui Daniel a fost desigilată pentru milleriți, a fost înțeleasă o solie de la Palmoni — o solie a timpului. Cuvântul lui Dumnezeu nu dă niciodată greș și identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul. Așadar, la sfârșitul adventismului va exista, în mod cert, o revelație a caracterului Său, așa cum a existat și în istoria millerită. Acest fapt se întemeiază pe începutul și sfârșitul adventismului, dar se sprijină, de asemenea, pe relația declarată dintre cartea lui Daniel și cartea Apocalipsei. Daniel și Apocalipsa reprezintă o singură carte, iar, în această reprezentare, ele sunt doi martori, primul fiind Daniel, iar ultimul, Apocalipsa.

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa sunt una. Una este o profeție, cealaltă o revelație; una, o carte pecetluită, cealaltă, o carte deschisă. Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 7, 972.

Daniel și Apocalipsa sunt două cărți care sunt o singură carte, în același fel în care Biblia este o singură carte împărțită în Vechiul și Noul Testament, sau în început și sfârșit. În Apocalipsa 11, cei doi martori prezentați ca Moise și Ilie sunt Vechiul și Noul Testament.

Cu privire la cei doi martori, profetul declară în continuare: „Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Dumnezeului pământului.” „Cuvântul Tău”, a spus psalmistul, „este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” Apocalipsa 11:4; Psalmul 119:105. Cei doi martori reprezintă Scripturile Vechiului și ale Noului Testament. Marea Luptă, 267.

Daniel și Ioan sunt doi martori care au fost amândoi persecutați, amândoi luați în captivitate, amândurora li s-a încredințat aceeași linie a istoriei profetice spre a o consemna, amândoi reprezentând pe cei o sută patruzeci și patru de mii, amândoi trăind în urma distrugerii Ierusalimului, amândoi simboluri ale morții și învierii (Ioan din untdelemnul clocotit, iar Daniel din groapa cu lei).

Daniel identifică o descoperire specială a caracterului lui Hristos și face aceasta în cele două versete pe care inspirația le numește „stâlpul central și temelia” Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Acele două versete au fost „piatra de încheiere”, piatra finală așezată în temeliiile reprezentate de lucrarea lui William Miller. Piatra de încheiere a adus cu sine înțelegerea sanctuarului ceresc, a legii lui Dumnezeu, a Sabatului, a judecării de cercetare și a celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Daniel este începutul cărții, Ioan este sfârșitul.

Scrierea lui Ioan va identifica o descoperire a caracterului lui Hristos la sfârșitul Adventismului. La începutul Israelului modern, El S-a descoperit ca Minunatul Numărător, Creatorul a tot ceea ce ține de matematică, iar la sfârșitul Israelului modern El Se descoperă ca Minunatul Lingvist. El este Creatorul a tot ceea ce ține de limbaj, fie că este vorba despre structura limbajului, regulile gramaticale, cuvintele și chiar literele alfabetului. El a creat comunicarea care se realizează prin cuvinte, guvernată de reguli gramaticale, fie scrisă, fie vorbită, folosind un alfabet conceput după planul Său, iar dincolo de toate acestea — El este Cuvântul. Prin acel Cuvânt El îi transformă pe laodiceenii orbi și nepregătiți în filadelfieni sfințiți.

Sfințește-i întru adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Termenul tradus ca „a sfinți” înseamnă „a face sfânt”. Cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi sfinți și vor fi dobândit acea stare a caracterului prin „adevăr”, sau, s-ar putea spune, prin „cuvântul” Său, căci Isus este Cuvântul și El este Adevărul.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; fără El, nimic din ceea ce a fost făcut nu a fost făcut. Ioan 1:1-3.

Observați că acesta este primul lucru pe care Ioan îl scrie în Evanghelia sa. Desigur, el corespunde primului lucru consemnat în Geneza. El se adaugă mărturiei, identificând mai clar ceea ce se afirmă în Geneza 1.

La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul. Geneza 1:1.

Cuvântul tradus prin „Dumnezeu” în versetul întâi este la plural, arătând astfel încă de la „început” că Dumnezeu este mai mult decât unul. Iar „la început”, în Evanghelia după Ioan, Cuvântul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu. Și Cuvântul era Creatorul.

Isus este Cuvântul, și El a adus la existență Biblia prin unirea divinității cu umanitatea — divinitatea reprezentată de Duhul Sfânt, iar umanitatea în persoana celor care au scris cuvintele în cărțile ce urmau să fie trimise bisericilor. Astfel, Biblia este o îmbinare a umanității și a divinității, așa cum este Isus. Biblia, în pofida implicării oamenilor căzuți, trupești, este sfântă, iar bărbații care au așternut-o în scris au fost, de asemenea, sfinți.

Avem, de asemenea, cuvântul prorociei mai sigur; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până ce se va ivi ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre: știind înainte de toate aceasta, că nicio prorocie a Scripturii nu este de tâlcuire particulară. Căci prorocia n-a venit în vechime prin voia omului, ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, mânați de Duhul Sfânt. 2 Petru 1:19-21.

Deși profeții erau oameni sfinți, ei erau totuși ființe omenești căzute, căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Biblia este o îmbinare a divinității și a umanității și este sfântă, căci Cuvântul lui Dumnezeu a venit să demonstreze, prin viața Sa și prin Cuvântul Său scris, că umanitatea unită cu divinitatea nu păcătuiește. Ceea ce este adevărat despre Biblie este adevărat despre Hristos, căci El este Biblia.

Isus a luat asupra Sa un trup păcătos și nu a păcătuit niciodată, oferind astfel exemplul că umanitatea unită cu dumnezeirea nu păcătuiește.

Istoria Betleemului este o temă inepuizabilă. În ea este ascunsă 'adâncimea bogățiilor atât ale înțelepciunii, cât și ale cunoștinței lui Dumnezeu'. Romani 11:33. Ne uimește jertfa Mântuitorului, Care a schimbat tronul cerului pe ieslea și tovărășia îngerilor adoratori pe dobitoacele staulului. Mândria și autosuficiența omenească sunt mustrate în prezența Sa. Totuși, aceasta n-a fost decât începutul minunatei Sale coborâri. Ar fi fost o umilire aproape infinită pentru Fiul lui Dumnezeu să ia natura omenească, chiar și atunci când Adam se afla în nevinovăția lui în Eden. Dar Isus a primit natura omenească atunci când neamul omenesc fusese slăbit de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El a acceptat rezultatele lucrării marii legi a eredității. Ce anume erau aceste rezultate se vede din istoria strămoșilor Săi pământești. A venit cu o asemenea ereditate pentru a împărtăși întristările și ispitele noastre și pentru a ne da pilda unei vieți fără păcat. Dorința veacurilor, 48.

Isus este Cuvântul, iar atât Iisus, cât și Biblia sunt fiecare o îmbinare a umanității și a divinității. Când Isus a produs Biblia de-a lungul secolelor, a așezat în ea reguli pentru ca aceia care vor auzi să audă. Regulile care guvernează Biblia sunt, de asemenea, atribute ale caracterului Său.

„În Apocalipsă se întâlnesc și se încheie toate cărțile Bibliei. Aici se află complementul cărții lui Daniel.” Faptele apostolilor, 585.

Cuvântul „complement” înseamnă a aduce la desăvârșire. Mărturia lui Daniel se încheie în Apocalipsă, făcând ca mărturia lui Daniel să constituie începutul, iar Apocalipsa sfârșitul.

Începutul Apocalipsei se repetă la sfârșitul Apocalipsei, iar în versetul întâi al capitolului întâi din Daniel are loc un război între Israelul literal și Babilonul literal, în care Babilonul învinge, dar la încheierea istoriei probațiunii, în Daniel 11:45 și 12:1, Babilonul spiritual este în război cu Israelul spiritual și, la sfârșit, Babilonul pierde, iar Israel biruie. Ca și la Ioan în Apocalipsă, începutul mărturiei lui Daniel este în acord cu sfârșitul mărturiei sale. Așadar, care este adevărul?

Doctrina este un termen care desemnează ceea ce un corp de credincioși consideră a fi corect. Scopul sau utilizarea sa nu sunt limitate la Biblie sau la creștinism. În așa-numitul creștinism, există probabil mai multe „doctrine” false decât adevărate, căci Babilonul spiritual, papalitatea, este o cușcă a oricărei pășări necurate și vrednice de ură, iar acele pășări reprezintă răul, care este susținut și acoperit de biserici prin doctrine false, precum aceea că legea a fost desființată. Însă există doctrină adevărată.

Mințile bereenilor nu erau îngustate de prejudecăți. Erau dispuși să cerceteze veridicitatea doctrinelor propovăduite de apostoli. Ei studiau Scriptura, nu din curiozitate, ci pentru a învăța ce fusese scris cu privire la Mesia făgăduit. Zilnic cercetau scrierile inspirate și, pe măsură ce comparau Scriptura cu Scriptura, îngerii cerești erau alături de ei, luminându-le mințile și mișcându-le inimile.

Oriunde sunt proclamate adevărurile Evangheliei, cei care doresc sincer să facă ceea ce este drept sunt îndrumați spre o cercetare stăruitoare a Scripturilor. Dacă, în scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ, cei cărora le sunt vestite adevăruri de încercare ar urma exemplul bereenilor, cercetând zilnic Scripturile și comparând cu Cuvântul lui Dumnezeu mesajele aduse lor, ar exista astăzi un mare număr de oameni loiali preceptelor Legii lui Dumnezeu, pe când acum sunt comparativ puțini. Dar, când sunt prezentate adevăruri biblice nepopulare, mulți refuză să facă această cercetare. Deși nu sunt în stare să contrazică învățăturile limpezi ale Scripturii, totuși manifestă cea mai mare reticență de a studia dovezile oferite. Unii presupun că, chiar dacă aceste doctrine sunt într-adevăr adevărate, contează puțin dacă primesc sau nu lumina nouă și se agață de basme plăcute pe care vrăjmașul le folosește pentru a duce sufletele în rătăcire. Astfel, mințile lor sunt orbite de eroare și ajung să fie despărțiți de cer.

Toți vor fi judecați potrivit luminii care le-a fost dată. Domnul își trimite pe solii Săi cu un mesaj al mântuirii, iar pe cei care aud El îi va ține răspunzători pentru felul în care tratează cuvintele slujitorilor Săi. Cei care caută cu sinceritate adevărul vor face o cercetare atentă, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, a doctrinelor care le sunt prezentate. Faptele Apostolilor, 231, 232.

Există "doctrine" care sunt "adevărurile Evangheliei" și care trebuie cercetate. Unele (dacă nu cumva toate) sunt "adevăruri de probă". Sabatul este un adevăr de probă ușor de înțeles. Există doctrine adevărate și doctrine false. Unele dintre doctrinele adevărate reprezintă o probă pentru cei care le aud. Există, de asemenea, un tip de adevăr rânduit pentru o anumită perioadă de timp. Aceste adevăruri sunt numite "adevărul prezent".

Sunt multe adevăruri prețioase cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu, dar „adevărul prezent” este cel de care turma are nevoie acum. Am văzut pericolul ca solii să se abată de la punctele importante ale adevărului prezent, pentru a stăruia asupra unor subiecte care nu sunt menite să

unească turma și să sfințească sufletul. Aici, Satana va profita de orice avantaj posibil pentru a vătăma cauza.

Dar subiecte precum sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt pe deplin menite să explice mișcarea adventă din trecut și să arate care este poziția noastră prezentă, să întemeieze credința celor îndoielnici și să ofere certitudine cu privire la viitorul glorios. Acestea, am văzut adesea, erau subiectele principale asupra cărora solii ar trebui să stăruie. Scrieri timpurii, 63.

Advențiștii recurg adesea la acest pasaj pentru a evita ceea ce afirmă el cu adevărat. Ei susțin că tot ceea ce ar trebui subliniat în mesajele noastre de „adevăr prezent” este sanctuarul, cele 2300 de zile, poruncile și credința lui Isus. Ei fac această susținere pentru a evita ceea ce este indicat cu privire la aceste patru subiecte.

Scopul acestor patru mari adevăruri constă în faptul că ele au fost "calculate perfect pentru a explica mișcarea adventă din trecut și a arăta care este poziția noastră actuală, a statornici credința celor ce se îndoiesc și a da certitudine viitorului glorios." Aceste patru doctrine ale adevărului prezent sunt menite să arate că începutul adventismului (mișcarea adventă din trecut) ilustrează finalul adventismului (poziția noastră actuală). Acele patru doctrine primare sunt "calculate în mod perfect" pentru a explica principiul potrivit căruia sfârșitul este ilustrat de început. Potrivit acestui pasaj inspirat, acesta este "adevărul prezent" de care "turma are nevoie acum."

Israelul din vechime este începutul Israelului, iar Israelul modern este sfârșitul Israelului. Israelul literal din vechime a prefigurat poporul adventist de ziua a șaptea de la timpul sfârșitului, în 1798, până la legea duminicală. Înaintea primei veniri a lui Hristos, „adevărul prezent” nu era perceput de iudei, căci erau orbi (Laodiceeni) din pricina dependenței lor de obiceiuri și tradiții.

Dorim să înțelegem timpul în care trăim. Nici pe jumătate nu-l înțelegem. Nici pe jumătate nu-l pătrundem. Inima îmi tremură când mă gândesc ce vrăjmaș avem de înfruntat și cât de insuficient pregătiți suntem să-i facem față. Încercările copiilor lui Israel și atitudinea lor chiar înaintea primei veniri a lui Hristos mi-au fost prezentate iar și iar, pentru a ilustra poziția poporului lui Dumnezeu în experiența sa înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos—cum vrăjmașul a căutat orice prilej să pună stăpânire pe mințile iudeilor, iar astăzi el caută să orbească mințile slujitorilor lui Dumnezeu, pentru ca ei să nu poată discerne adevărul de preț. Mesaje alese, cartea 2, 406.

Potrivit următoarei noastre referințe, evreii pierduseră din vedere „adevărul original al lui Dumnezeu”, iar acel adevăr original pentru evrei era istoria izbăvirii din Egipt. Istoria acelei izbăviri era adevărul lor original; era adevărul pe care fuseseră instruiți să-l transmită copiilor lor de-a lungul generațiilor lor. Ei au eșuat, precum a eșuat și Adventismul. Pentru a prezenta adevărul evreilor orbiți, Isus a așezat adevărul într-un cadru.

În vremea Mântuitorului, evreii acoperiseră atât de mult nestematele adevărului cu balastul tradiției și al basmelor, încât era cu neputință să se deosebească adevărul de neadevăr. Mântuitorul a venit să înlăture balastul superstiției și al erorilor de multă vreme înrădăcinate și să așeze nestematele Cuvântului lui Dumnezeu în cadrul adevărului. Ce ar face Mântuitorul

dacă ar veni acum la noi, așa cum a venit la evrei? Ar trebui să săvârșească o lucrare asemănătoare, înlăturând balastul tradiției și al ceremonialului. Evreii au fost foarte tulburați când a făcut această lucrare. Ei pierduseră din vedere adevărul originar al lui Dumnezeu, dar Hristos l-a adus din nou la lumină. Lucrarea noastră este să eliberăm prețioasele adevăruri ale lui Dumnezeu de superstiție și de eroare.

Adevăruri glorioase au fost îngropate, ținute departe de priviri, și, prin eroare și superstiție, au ajuns lipsite de strălucire și neatrăgătoare. Isus revelează lumina lui Dumnezeu și aduce la lumină frumoasa strălucire a adevărului în toată slava sa divină. Mințile celor onești sunt cuprinse de admirație. Inimile lor sunt atrase, în afecțiuni sfinte, către Cel care a scos la iveală nestematele adevărului și le-a înfățișat înțelegerii lor.

Iudeii au înțeles o parte din adevăr și au învățat o parte din cuvântul lui Dumnezeu; dar nu au priceput caracterul cuprinzător al legii lui Dumnezeu. Hristos a măturat balastul tradiției și a scos la iveală miezul și inima adevărate ale scopurilor lui Dumnezeu. Când a făcut aceasta, ei s-au infuriat peste măsură. Au răspândit zvonuri mincinoase dintr-un oraș în altul că Hristos distrugea lucrarea lui Dumnezeu. Dar, în timp ce Isus desființa formele vechi, el reinstaura adevărurile vechi, așezându-le în cadrul adevărului. Le-a potrivit și le-a îmbinat între ele, alcătuind un sistem de adevăr complet și simetric. Aceasta a fost lucrarea pe care a împlinit-o Mântuitorul nostru; iar acum, ce vom face noi? Nu vom lucra oare în armonie cu Hristos? Vom fi noi conduși de zvonuri? Vom lăsa oare propriile noastre închipuiri să ne ascundă lumina lui Dumnezeu? Se cuvine să citim cu luare-aminte, să ascultăm cu înțelegere și să-i învățăm și pe alții lucrurile pe care le-am învățat. Trebuie să flămânzim neîncetat după pâinea vieții, să căutăm necurmat apa vie și zăpada Libanului, ca să putem călăuzi poporul la apele vii și răcoritoare ale Izvorului adevărului. Review and Herald, 4 iunie 1889.

La prima Sa venire, Isus „a restabilit vechile adevăruri, așezându-le în cadrul adevărului. Le-a pus în corespondență și le-a îmbinat, alcătuind un sistem complet și simetric al adevărului.” Isus a folosit istoria de la începuturile Israelului antic pentru a restabili vechile adevăruri și a făcut aceasta punând acele adevăruri în corespondență (pe teme) și îmbinându-le (în paralel, rând după rând). A făcut aceasta în scopul de a-i elibera pe iudei de obiceiurile și tradițiile care îi orbiseră. Acea istorie era istoria de încheiere a Israelului literal.

Adventismul repetă istoria sfârșitului Israelului antic, iar stabilirea cadrului în care să fie așezat adevărul, pentru a înlătura orbirea laodiceană a tradiției și a obiceiului, se face astăzi precum atunci când Hristos a avut de-a face cu iudeii. „Vechile adevăruri” trebuie așezate în „cadrul” adevărului, pentru a pune împreună liniile profetice cu alte linii profetice, „linie peste linie”, în paralel, în vederea eventualei eliberări a unui laodicean din orbirea sa. Hristos este exemplul nostru în toate.

Există adevăruri în Biblie care sunt identificate drept doctrine și „există multe adevăruri minunate”, dar există și „adevăr prezent”, care este o „încercare pentru poporul” „generației” care trăiește când adevărul este revelat. Profetic, aceasta are loc în a patra generație a Adventismului, iar „adevărul prezent” „care este o încercare pentru această generație” nu a fost o încercare pentru generațiile timpurii ale Adventismului.

În Scripturi se află unele lucruri greu de înțeles și pe care, după cuvântul lui Petru, cei neînvățați și nestatornici le răstălmăcesc spre pierzarea lor. S-ar putea ca, în viața aceasta, să nu putem tâlcui sensul fiecărui pasaj al Scripturii; însă nu există puncte vitale de adevăr practic care să rămână învăluite în mister. Când va veni, în providența lui Dumnezeu, vremea ca lumea să fie pusă la probă cu privire la adevărul pentru vremea aceea, mințile vor fi mișcate de Duhul Său să cerceteze Scripturile, chiar cu post și cu rugăciune, până când verigă după verigă va fi scoasă la lumină și unită într-un lanț desăvârșit. Orice fapt care privește în mod nemijlocit mântuirea sufletelor va fi făcut atât de limpede, încât nimeni să nu rătăcească, nici să umble în întuneric.

Pe măsură ce am urmărit de-a lungul lanțului profetic, adevărul revelat pentru timpul nostru a fost văzut și explicat limpede. Suntem răspunzători pentru privilegiile de care ne bucurăm și pentru lumina care strălucește pe calea noastră. Cei care au trăit în generațiile trecute erau răspunzători pentru lumina care li s-a îngăduit să strălucească asupra lor. Mințile lor au fost solicitate cu privire la diferite puncte ale Scripturii, care i-au pus la încercare. Dar ei nu au înțeles adevărurile pe care le înțelegem noi. Nu erau răspunzători pentru lumina pe care nu o aveau. Ei aveau Biblia, așa cum o avem și noi; însă timpul pentru dezvăluirea adevărului special în legătură cu scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ este în perioada ultimelor generații care vor trăi pe pământ.

"Adevăruri speciale au fost adaptate condițiilor generațiilor, așa cum au existat ele. Adevărul prezent, care este o probă pentru oamenii acestei generații, nu a fost o probă pentru oamenii generațiilor de demult. Dacă lumina care strălucește acum asupra noastră cu privire la Sabatul poruncii a patra ar fi fost dată generațiilor din trecut, Dumnezeu i-ar fi făcut răspunzători pentru acea lumină." Mărturii, volumul doi, 692, 693.

Pentru cei care ar dori să nege că există patru generații în istoria Adventismului, le-aș indica Tablele lui Habacuc. Un mod foarte simplu de a înțelege acest fapt este că numele Laodiceei înseamnă un popor judecat. Începutul Adventismului a anunțat deschiderea judecății, iar sfârșitul Adventismului anunță închiderea judecății. Închiderea judecății are loc în generațiile a treia și a patra.

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a vreunui lucru care este în cer sus, sau care este pe pământ jos, sau care este în apele de sub pământ. Să nu te închini înaintea lor, nici să le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeu tău, sunt un Dumnezeu gelos, care cercetez nelegiuirea părinților asupra copiilor până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc; și arăt îndurare la mii dintre cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Exodul 20:4-6.

La încheierea judecății, ultima generație a Adventismului laodicean (un popor judecat) va fi judecată și vărsată din gura Domnului, așa cum a fost Israelul din vechime la distrugerea Ierusalimului. Doctrinile biblice sunt adevăruri, există de asemenea adevăruri de probă, iar apoi există adevăruri prezente. Adevărul prezent este întotdeauna un adevăr de probă, dar el identifică un adevăr de probă conceput în mod special pentru generația care trăiește în prezent. De fapt, însă, este mai probabil că orice adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu pe care alegem să-l respingem tocmai a devenit un adevăr de probă la care tocmai am eșuat.

Isus este Cuvântul lui Dumnezeu și El este adevărul. El l-a informat pe Pilat că motivul pentru care El „a venit” „în lume” a fost „să dea mărturie despre adevăr” și că oricine aude glasul Lui „este din adevăr”. Cuvântul „adevăr” despre care au vorbit Pilat și Isus provine dintr-un cuvânt ebraic care este tradus prin „adevăr” și care se găsește de o sută douăzeci și șapte de ori în Vechiul Testament. Acel cuvânt ebraic (H571) este tradus în limba engleză prin diverși termeni, dar este tradus de nouăzeci și două de ori drept „adevăr” în Vechiul Testament. Este unul dintre acele cuvinte cu o putere profundă, pe multiple planuri.

Cuvântul tradus prin „adevăr” în Vechiul Testament este alcătuit din trei litere ebraice, iar, în alfabetul ebraic, fiecare literă are propria ei definiție; astfel, cuvântul care este creat din litere îmbină semnificațiile fiecărei litere, luate împreună, pentru a produce sensul ultim al cuvântului. Cuvântul „adevăr” este compus din trei litere ebraice: prima literă a alfabetului ebraic, o literă din mijloc și ultima literă a alfabetului ebraic. „Adevărul” în Vechiul Testament este reprezentat de prima și ultima literă a alfabetului, cu o literă la mijloc!

Aceasta este definiția „regulii biblice a primei mențiuni”. Prima dată când un subiect este prezentat constituie cea mai semnificativă referință pentru cuvântul în cauză, care este o sămânță și care conține întregul ADN necesar pentru a produce întreaga narațiune. A doua cea mai importantă referință în „regula primei mențiuni” este ultima referință, căci acolo sunt aduse laolaltă toate narațiunile care iau naștere între început și sfârșit. „În Apocalipsa toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie”, iar Apocalipsa este ultima carte a Bibliei.

Cuvântul ebraic „adevăr” pe care îl avem în vedere începe cu litera „Aleph”, a treisprezecea literă este „Mem”, iar cea de-a douăzeci și doua, ultima, este „Tav”. Desigur, există diverse nuanțe ale definițiilor acestor litere, în funcție de lingvistul la care se recurge pentru definiție, dar definițiile generale sunt foarte lămuritoare.

א (Aleph): Prima literă a alfabetului ebraic, adesea asociată cu unitatea; ea reprezintă Divinul și eternul, simbolizând legătura dintre Dumnezeu și creație.

מ (Mem): Este a treisprezecea literă a alfabetului ebraic și este adesea asociată cu apa.

ת (Tav): Ultima literă a alfabetului ebraic și poartă înțelesul de „însemn” sau „semn”. Este adesea asociată cu conceptul de încheiere sau cu „sigiliul” creației. În ebraica antică, litera Tav avea forma unei cruci.

Cuvântul ebraic tradus prin „adevăr” pe care îl avem în vedere este alcătuit din trei litere, care, împreună, reprezintă evanghelia veșnică. Cum? Acest lucru se recunoaște cu ușurință dacă se înțelege că soliile celor trei îngeri sunt evanghelia veșnică. Este recognoscibil, deoarece semnificațiile acestor trei litere reprezintă solia celor trei îngeri.

Îngerul dintâi din Apocalipsa paisprezece identifică Evanghelia veșnică și apoi spune întregii lumi să „se teamă de Dumnezeu” și să-L slăvească prin închinarea adusă Creatorului. Definiția lui (Aleph), cea dintâi dintre acele trei litere, este: „Dumnezeu Cel Divin, Cel Veșnic și, ca Creator al omenirii, Dumnezeul de care oamenii trebuie să se teamă cu evlavie și căruia să I se închine.”

Aleph reprezintă solia îngerului dintâi.

Solia celui de-al doilea înger îi cheamă pe oameni să iasă din Babilon, indică momentul în care este revărsat Duhul Sfânt și identifică răzvrătirea Babilonului. Definiția lui (Mem) este asociată cu apa (simbol al revărsării Duhului) și este al treisprezecelea număr al alfabetului, numărul treisprezece fiind un simbol al răzvrătirii, identificând astfel Babilonul. Mem reprezintă solia celui de-al doilea înger.

Îngerul al treilea îi avertizează pe oameni împotriva primirii semnului fiarei, identifică două clase de închinători și mânia lui Dumnezeu. Definiția lui Tav este că el reprezintă un "semn" (semnul fiarei); el reprezintă sigiliul creației (sigiliul lui Dumnezeu). Litera însăși are forma crucii. Tav reprezintă solia celui de-al treilea înger.

Care este pecetea Dumnezeului celui viu, care este așezată pe frunțile poporului Său? Este un semn pe care îl pot citi îngerii, dar nu și ochii omenești; căci îngerul nimicitor trebuie să vadă acest semn al răscumpărării. Mintește înțelegătoare a văzut semnul crucii de pe Calvar în fiii și fiicele înfiați ai Domnului. Păcatul călcării Legii lui Dumnezeu este înlăturat. Au îmbrăcat haina de nuntă și sunt ascultători și credincioși tuturor poruncilor lui Dumnezeu.

„Domnul nu-i va dezvinovăți pe cei care cunosc adevărul, dacă nu ascultă de poruncile Sale în cuvânt și în faptă.” Maranatha, 243.

Cuvântul ebraic tradus prin „adevăr” este alcătuit din trei litere, fiecare având propria definiție. Aceste trei definiții sunt, de asemenea, definițiile soliilor celor trei îngeri. Ele sunt și definițiile soliei primului înger, căci solia primului înger a fost solia de la începutul adventismului, iar solia celui de-al treilea înger este solia de la sfârșitul adventismului. Pentru că Isus ilustrează sfârșitul prin început, primul înger poartă toate reperatele profetice ale soliei celui de-al treilea înger. În felul acesta, definițiile celor trei litere ebraice devin simboluri nu numai ale soliei celui de-al treilea înger, ci și simboluri ale soliei primului înger.

În Apocalipsă, lui Ioan i s-a poruncit să scrie lucrurile care erau atunci și, făcând astfel, el scria concomitent lucrurile care aveau să fie în viitor. El a consemnat începutul pentru a ilustra sfârșitul. În mod neechivoc, Adventiștilor de Ziua a Șaptea li s-a spus să studieze și să proclame solia milleriților, care este solia primului înger. Studiind și proclamând acele adevăruri și acea istorie, vom proclama solia celui de-al treilea înger și vom repeta istoria primului înger.

„Dumnezeu nu ne dă un mesaj nou. Trebuie să proclamăm mesajul care, în 1843 și 1844, ne-a scos din celelalte biserici.” Review and Herald, 19 ianuarie 1905.

Toate soliile date în anii 1840-1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să ajungă la toate bisericile. Manuscript Releases, volumul 21, 437.

"Adevărurile pe care le-am primit în 1841, '42, '43 și '44 trebuie acum să fie studiate și proclamate." Manuscript Releases, volumul 15, 371.

„Avertizarea a venit: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să clatine temelia credinței pe care am zidit de atunci încoace, de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, iar de atunci am stat înaintea lumii, păstrând credincioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu intenționăm să ne mutăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul prin rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea trebuie să fie precum Stânca Veacurilor. Ea m-a călăuzit de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Solia primului înger și istoria în cadrul căreia acea solie a fost prezentată se află în paralel cu istoria noastră actuală și o ilustrează — cu unele rezerve profetice. Ambele istorii sunt, de asemenea, reprezentate de cele trei litere întrebuițate de Lingvistul Divin pentru a forma cuvântul „adevăr”. Iar acel cuvânt „adevăr” reprezintă evanghelia veșnică.

Istoria milleriților de la începutul adventismului, care reprezintă primul înger, și istoria de la sfârșitul adventismului, care este reprezentată de al treilea înger, sunt istorii paralele, însă conțin unele deosebiri.

Primul înger anunță deschiderea judecății, iar al treilea înger anunță închiderea judecății. Structura profetică pe temeiul căreia s-a desfășurat istoria Adventismului este identică atât la începutul ei, cât și la sfârșitul ei. Se poate demonstra că atât începutul, cât și sfârșitul urmează cei trei pași ai celor trei îngeri, pe măsură ce aceștia își fac apariția în istorie. Iar acei trei îngeri sunt, de asemenea, acele trei litere. Prin urmare, succesiunea profetică a evenimentelor la ambele capete ale Adventismului se întemeiază pe cei trei pași ai celor trei îngeri, care sunt repere reprezentate, de asemenea, de acele trei litere ebraice ce alcătuiesc cuvântul „adevăr”.

Alfa este începutul Adventismului, Omega sfârșitul Adventismului, iar litera din mijloc, fiind a treisprezecea literă, identifică astfel răzvrătirea Adventismului de la începutul său până la sfârșitul său.

Ni se dă învățătură despre locul în care se află calea lui Dumnezeu:

Calea Ta, Dumnezeule, este în sanctuar: care Dumnezeu este atât de mare ca Dumnezeul nostru? Psalmii 77:13.

În sanctuar aflăm că calea lui Dumnezeu constă în aceiași trei pași ca cei ai soliilor celor trei îngeri. În curte, frica de Dumnezeu îl conduce pe om să aducă o jertfă și să dobândească îndreptățirea. În Locul Sfânt, sfințirea este reprezentată de viața de rugăciune, simbolizată de altarul tămâierii, de viața de studiu, simbolizată de masa pâinilor pentru punerea înainte, și de viața de slujire, simbolizată de sfeșnice. Locul Preasfânt reprezintă judecata. Când avem frica de Dumnezeu, așa cum este ea reprezentată în cea dintâi solie îngerească, căutăm îndreptățirea la poalele crucii, în curte. Când suntem îndreptățiți (făcuți drepti), umblăm în nouitatea vieții sfințite (creșterea în sfințenie), așa cum este reprezentată de Locul Sfânt. Locul Sfânt reprezintă lucrarea unui creștin, așa cum a fost împlinită de mileriți în timpul celei de-a doua solii îngerești, însoțită de Strigătul de la miezul nopții. Îndreptățiți și sfințiți, suntem pregătiți pentru judecata reprezentată de Locul Preasfânt. Trei trepte ale sanctuarului reprezintă, între altele, trei termeni teologici (îndreptățirea, sfințirea și proslăvirea); ele reprezintă, de asemenea, soliile celor trei îngeri, desigur inclusiv cea

dintâi solie îngerească, și, bineînțeles, și cele trei litere folosite pentru a forma cuvântul "truth".

În curtea sanctuarului găsim, de asemenea, toate cele trei trepte. Prima treaptă de intrare în sanctuar trebuie să ilustreze ultima treaptă a sanctuarului, așa cum primul înger corespunde celui de-al treilea. Prima treaptă din curte este înjunghierea jertfei, reprezentând îndreptățirea. A doua treaptă este ligheanul, unde grăsimea (păcatul) este îndepărtată și jertfa este curățită înaintea pașilor finali. Apa ligheanului este un element caracteristic al celei de-a doua trepte. A treia treaptă este arderea-de-tot propriu-zisă, care Îl preînchipuia pe Hristos pe cruce, unde judecata a fost înfăptuită. Aceleași trei trepte se regăsesc în prima treaptă a sanctuarului, la fel cum aceleași trei trepte se regăsesc în solia primului înger. Principiul Alfa și Omega se află în sanctuar, așa cum se află în soliile celor trei îngeri, precum și în literele care alcătuiesc cuvântul "truth".

Profeția de 2300 de ani are o structură identică. Profeția a început cu trei decrete și s-a încheiat odată cu sosirea soliei îngerului al treilea la 22 octombrie 1844. Profeția prezintă cinci linii profetice, iar istoria de la începutul profetiei de 2300 de ani reprezintă istoria de încheiere a fiecăreia dintre acele cinci profetii. Această profecie completă de 2300 de ani are la început trei decrete și se încheie cu trei solii.

Începutul profetiei, în 457 î.Hr., a avut loc în vremuri tulburi și a prevăzut întoarcerea evreilor și rezidirea templului și a cetății. Potrivit predicției, lucrarea începută în 457 î.Hr. a fost încheiată, 49 de ani mai târziu, în vremuri tulburi. Începutul celor 49 de ani ilustrează sfârșitul celor 49 de ani.

457 î.Hr. marchează începutul profetiei care identifică ungerea lui Hristos la botezul Său. Ungerea Sa a marcat începutul lucrării Sale de a strânge laolaltă un popor care să fie cetățeni ai Noului Ierusalim, nu ai Vechiului Ierusalim, așa cum Israelul din vechime a fost strâns laolaltă pentru a rezidi Ierusalimul literal în 457 î.Hr.

457 î.Hr. marchează, de asemenea, începutul profetiei care identifică momentul în care Hristos avea să fie răstignit. Sora White corelează istoria crucii cu Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, și de asemenea corelează istoria trecerii Mării Roșii cu Marea Dezamăgire. În 457 î.Hr. a existat o dezamăgire care prefigura dezamăgirea evreilor la Marea Roșie, Marea Dezamăgire a adventiștilor, dezamăgirea ucenicilor la cruce și a lui Ezra în 457 î.Hr.

„Ezra se așteptase ca un număr mare să se întoarcă la Ierusalim, dar numărul celor care au răspuns chemării a fost dezamăgitor de mic. Mulți dintre cei care dobândiseră case și ogoare nu aveau nicio dorință să-și jertfească aceste bunuri. Iubeau tihna și confortul și erau pe deplin mulțumiți să rămână. Exemplul lor s-a dovedit a fi o piedică pentru alții care, altminteri, ar fi putut alege să-și unească soarta cu aceia care înaintau prin credință.” Profeti și regi, 612.

457 î.Hr. marchează, de asemenea, începutul profetiei care identifică momentul când Israelul antic avea să fie repudiat de Dumnezeu și când evanghelia avea să fie dusă Neamurilor, ceea ce marchează sfârșitul unui timp special de probă de 490 de ani, destinat în mod deosebit Israelului antic. Prin urmare, 457 î.Hr. marchează începutul timpului lor de probă, iar 34 d.Hr. marchează sfârșitul timpului lor de probă, tipificând faptul că timpul de probă al adventismului a început în 1844 și se încheie odată cu legea duminicală.

Există câteva alte profeții de timp interne în profeția celor 2300 de ani, dar toate poartă semnătura lui Alfa și Omega. Începuturile lor ilustrează sfârșiturile lor.

Este important de observat că Israelul vechi a fost rânduit drept depozitar al Legii lui Dumnezeu, iar Israelul modern a fost rânduit nu numai depozitar al Legii Sale, ci și depozitar al profețiilor Sale. Când Domnul a încheiat un legământ cu Israelul vechi, i-a rânduit depozitari ai Celor Zece Porunci, așa cum erau scrise pe două table de piatră. Când a încheiat un legământ cu Israelul modern, în istoria milerită, i-a rânduit depozitari ai cuvântului Său profetic, așa cum este înfățișat pe cele două table ale lui Habacuc, reprezentate de hărțile pionierilor din 1843 și 1850. Începutul Israelului vechi ilustrează începutul Israelului modern.

Domnul Și-a chemat poporul Său, Israel, și i-a despărțit de lume, pentru ca să le încredințeze o însărcinare sfântă. I-a făcut depozitarii Legii Sale; El a rânduit ca, prin ei, să se păstreze între oameni cunoașterea Lui Însuși. Prin ei, lumina cerului avea să strălucească spre locurile întunecate ale pământului, iar un glas avea să se audă, chemând pe toate popoarele să se întoarcă de la idolatria lor, pentru a sluji Dumnezeului celui viu și adevărat.

Dacă evreii ar fi fost credincioși încredințării care le fusese dată, ar fi fost o putere în lume. Dumnezeu le-ar fi fost apărarea și i-ar fi înălțat mai presus de toate celelalte neamuri. Puterea și adevărul Său s-ar fi descoperit prin ei, iar ei ar fi stat sub cârmuirea Sa înțeleaptă și sfântă, ca pildă a superiorității cârmuirii Sale asupra oricărei forme de idolatrie. Dar ei nu și-au păzit legământul cu Dumnezeu. Au urmat practicile idolatre ale altor neamuri; și, în loc să facă Numele Creatorului lor o laudă pe pământ, l-au adus în dispreț.

Totuși, scopul lui Dumnezeu trebuie să se împlinească. Cunoașterea voii Sale trebuie să fie dată lumii. Dumnezeu a adus mâna asupririi asupra poporului Său și i-a împrăștiat ca pe niște captivi printre neamuri. În strâmtorare, mulți dintre ei s-au pocăit de fărădelegile lor și L-au căutat pe Domnul. Astfel, împrăștiați prin țările păgânilor, au răspândit cunoașterea adevăratului Dumnezeu.

În vremea aceasta, Dumnezeu Și-a chemat Biserica, așa cum a chemat pe Israelul din vechime, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternicul despărțitor al adevărului — soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger — El a separat un popor de biserici și de lume, pentru a-l aduce într-o apropiere sfântă de Sine. I-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru timpul acesta. Asemenea oracolelor sfinte încredințate Israelului din vechime, acestea constituie un depozit sacru ce trebuie transmis lumii.

Profeția afirmă că primul înger își va adresa solia către «orice neam, și seminție, și limbă, și popor». Avertizarea celui de-al treilea înger, care face parte din aceeași solie triplă și care este solia pentru acest timp, nu va fi nicicum mai puțin răspândită. Stindardul pe care este înscris «Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus» trebuie înălțat. Puterea soliei întâi și a celei de-a doua trebuie să fie intensificată în a treia. Ea este înfățișată în profeție ca fiind proclamată cu glas tare de un înger care zboară în mijlocul cerului și va atrage atenția lumii.

Cea mai înfricoșătoare amenințare adresată vreodată muritorilor este cuprinsă în solia îngerului al treilea. Trebuie să fie un păcat cumplit acela care atrage asupra sa mânia lui Dumnezeu neamestecată cu milă. Dar oamenii nu sunt lăsați în întuneric cu privire la această chestiune importantă; avertizarea împotriva închinării fiarei și a icoanei ei trebuie dată lumii înainte de revărsarea judecăților lui Dumnezeu, pentru ca toți să știe de ce sunt abătute aceste judecăți și să aibă prilejul de a scăpa. Semnele Timpului, 25 ianuarie 1910.

Realizarea celor două table, ca împlinire a capitolului al doilea din Habacuc, a reprezentat împlinirea mai multor prorocii.

Voi sta de strajă la locul meu, mă voi așeza pe turn și voi veghea ca să văd ce-mi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o limpede pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va grăi și nu va minți; chiar dacă întârzie, așteapt-o, fiindcă va veni negreșit, nu va zăbovi.

Iată, sufletul lui, care este trufaș, nu este drept în el; însă cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:1-4.

Întocmirea atât a diagramei pionierilor din 1843, cât și a diagramei pionierilor din 1850 a fost o împlinire a profeției. Studiul tablelor lui Habacuc oferă dovezi îndestulătoare în acest sens. Însă pasajul din Habacuc aduce o contribuție importantă la acest punct al discuției noastre.

Am văzut că diagrama din 1843 a fost întocmită sub călăuzirea mâinii Domnului și că nu trebuia să fie modificată; că cifrele erau așa cum El le-a voit; că mâna Sa era peste ele și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni n-a putut s-o vadă, până când mâna Sa a fost ridicată. Scrieri timpurii, 74, 75.

După 1843, Domnul a rânduit să fie întocmită o altă diagramă, dar ca prima diagramă (1843) să nu fie modificată decât prin inspirație.

„Am văzut că adevărul trebuia să fie lămurit pe tăblițe, că pământul și plinătatea lui sunt ale Domnului și că nu trebuia să se cruțe mijloacele necesare pentru a-l face lămurit. Am văzut că vechea diagramă a fost îndrumată de Domnul și că niciunul dintre numerele ei nu trebuia să fie schimbat decât prin inspirație. Am văzut că numerele diagramei erau așa cum voia Dumnezeu și că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală în unele dintre ele, astfel încât nimeni să nu o vadă până la îndepărtarea mâinii Sale.” Spalding și Magan, 2.

Pe când locuia împreună cu fratele Nichols (care a realizat planșa din 1850), în perioada în care el o întocmea, sora White a afirmat că a văzut planșa din 1850 în Biblie.

Am văzut că Dumnezeu a fost în lucrarea de publicare a tabloului de către fratele Nichols. Am văzut că în Biblie era o profeție despre acest tablou și că, dacă acest tablou este destinat poporului lui Dumnezeu, dacă el [este] suficient pentru unul, este și pentru altul; iar dacă cineva are nevoie de un nou tablou pictat la o scară mai mare, toți au nevoie de el în aceeași măsură. Manuscript Releases, volumul 13, 359.

Habacuc poruncise: „Scrie vedenia și fă-o limpede pe table.” Cele două table ale lui Habacuc au fost simbolul legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Adventismul, când a făcut din acesta depozitarul profețiilor Sale, întocmai cum a făcut atunci când a încheiat legământ cu Israelul antic și a dat cele două table ale Legii și responsabilitatea de a fi depozitarii Legii. Dar Habacuc identifică două clase de închinători în legătură cu tablele care trebuiau să facă vedenia limpede: una, al cărei „suflet este îngâmfat” și „nu este drept”, și o altă clasă, identificată ca „cel drept”, care „va trăi prin credința lui”.

Contextul din Habacuc arată că cei îndreptățiți trăiesc printr-o credință întemeiată pe Cuvântul profetic, așa cum este reprezentat prin cele două table, și, prin urmare, cei care nu sunt îndreptățiți au respins începuturile Adventismului. Punctul pe care doresc să-l subliniez se întemeiază pe un pasaj pe care l-am luat în considerare cu ceva vreme în urmă. Acesta se citește astfel:

Dar subiecte precum sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt pe deplin menite să explice mișcarea adventă din trecut și să arate care este poziția noastră prezentă, să întemeieze credința celor îndoielnici și să ofere certitudine cu privire la viitorul glorios. Acestea, am văzut adesea, erau subiectele principale asupra cărora solii ar trebui să stăruie. Scrieri timpurii, 63.

Tocmai am trecut în revistă toate cele patru adevăruri: sanctuarul, cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Am așezat toate cele patru adevăruri în cadrul adevărului, care a fost „perfect calculat pentru a explica mișcarea adventă din trecut și a arăta care este poziția noastră prezentă”. Acel cadru este „regula primei mențiuni”, este semnătura lui Alfa și Omega și este cadrul adevărului, căci cuvântul „adevăr” conține aceeași semnătură ca toate cele patru adevăruri care sunt identificate drept „adevărul prezent”, conceput pentru a explica începutul adventismului.

Cel puțin, aceasta înseamnă că cuvântul tradus prin „adevăr”, pe care îl analizăm, este cadrul Evangheliei veșnice, și este cadrul pentru mesajul final de avertizare, și este cadrul soliei celui de-al treilea înger, și este o mare parte din Apocalipsa lui Isus Hristos.

Mesajul final de avertizare, prezentat drept Descoperirea lui Isus Hristos în primele trei versete ale capitolului întâi din Apocalipsă, este mărturisit a doua oară la sfârșitul Apocalipsei. Sfârșitul Apocalipsei dă mărturie despre primele versete ale Vechiului Testament și, de asemenea, despre ultimele versete ale Vechiului Testament. Pe baza acestor patru referințe se poate deduce, prin aplicarea regulii divine a așezării rândului profetic peste rând profetic, că mesajul final de avertizare are de-a face cu relația Creatorului cu ființele Sale create. Are de-a face cu puterea Sa creatoare. Are de-a face cu modul în care puterea Sa creatoare este comunicată Bisericii Sale. Are de-a face cu atributul Dumnezeirii care identifică sfârșitul cu începutul. Este un mesaj care sosește chiar înainte de închiderea timpului de probă și chiar mai mult. Luată împreună, toate acestea se referă la puterea creatoare a lui Dumnezeu! Iar prima mențiune a puterii Sale creatoare se află la începutul Genezei, capitolul unu, de la primul verset până la capitolul al doilea, versetul trei.

La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul. Iar pământul era netocmit și gol; și întuneric era deasupra adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.

Și Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Și a fost lumină. Și Dumnezeu a văzut lumina că este bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Și Dumnezeu a numit lumina Ziua, iar întunericul l-a numit Noaptea. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua întâi.

Și a zis Dumnezeu: Să fie o tărie în mijlocul apelor și ea să despartă apele de ape. Și a făcut Dumnezeu tăria și a despărțit apele cele de dedesubtul tăriei de apele cele de deasupra tăriei; și a fost așa. Și a numit Dumnezeu tăria cer. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua.

Și Dumnezeu a zis: „Să se adune apele de sub cer la un singur loc și să se arate uscatul!” Și așa a fost. Și Dumnezeu a numit uscatul „Pământ”, iar adunarea la un loc a apelor a numit-o „Mări”. Și Dumnezeu a văzut că este bun. Și Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață: iarbă cu sămânță și pom roditor care să facă rod după soiul lui, având în el sămânța lui, pe pământ!” Și așa a fost. Și pământul a dat verdeață: iarbă cu sămânță după soiul ei și pom care face rod, având în el sămânța lui, după soiul lui. Și Dumnezeu a văzut că este bun. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

Și Dumnezeu a zis: Să fie luminători în tăria cerului, ca să despartă ziua de noapte; și să fie spre semne și spre vremuri, și spre zile și spre ani. Și să fie ca luminători în tăria cerului, ca să lumineze pământul; și așa a fost. Și Dumnezeu a făcut doi luminători mari: luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua, iar luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele. Și Dumnezeu i-a așezat în tăria cerului, ca să lumineze pământul, și să stăpânească peste zi și peste noapte și să despartă lumina de întuneric; și Dumnezeu a văzut că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra.

Și Dumnezeu a zis: Să mișune apele de viețuitoare mișcătoare cu suflet viu, și păsări să zboare deasupra pământului, pe fața tăriei cerului. Și Dumnezeu a creat monștrii marini cei mari și toate viețuitoarele care se mișcă, cu suflet viu, pe care apele le-au scos din belșug, după felul lor, și orice pasăre înaripată după felul ei; și Dumnezeu a văzut că este bun. Și Dumnezeu le-a binecuvântat, zicând: Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți apele în mări, iar păsările să se înmulțească pe pământ. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea.

Și Dumnezeu a zis: Să scoată pământul viețuitoare după felul lor: vite, târătoare și fiare ale pământului, după felul lor. Și așa a fost. Și Dumnezeu a făcut fiarele pământului după felul lor, vitele după felul lor și tot ce se târăște pe pământ după felul său; și Dumnezeu a văzut că era bun. Și Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; și să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se târăsc pe pământ. Astfel, Dumnezeu a creat pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ. Și Dumnezeu a zis: Iată, v-am dat orice iarbă care face sămânță, care este pe fața întregului pământ, și orice pom care are în el rod cu sămânță; acestea vă vor fi spre hrană. Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților care se târăsc pe pământ, în care este viață, le-am dat toată iarba verde spre hrană. Și așa a fost. Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și iată, era foarte bun. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua a șasea. Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. Și în ziua a șaptea Dumnezeu a sfârșit lucrarea

Sa pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care Dumnezeu a creat-o și a făcut-o. Geneza 1:1–2:3.

Versetele precedente reprezintă întreaga mărturie a creației, subliniind că cuvântul lui Dumnezeu posedă putere creatoare.

Să se teamă tot pământul de Domnul: toți locuitorii lumii să se cutremure înaintea Lui. Căci El a grăit și s-a făcut; El a poruncit și s-a întărit. Psalmii 33:8, 9.

Aceeași putere creatoare care a creat lumea este pusă în lucrare de Hristos pentru a-i transforma pe oameni.

Energia creatoare care a chemat lumile la existență se află în cuvântul lui Dumnezeu. Acest cuvânt conferă putere; el dă naștere vieții. Fiecare poruncă este o făgăduință; acceptată de voință, primită în suflet, ea aduce cu sine viața Celui Infinit. Ea transformă firea și recrează sufletul după chipul lui Dumnezeu.

Viața astfel dăruită este, în același chip, susținută. „Cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4) va trăi omul. Educație, 126.

Apocalipsa lui Isus Hristos subliniază modul în care Cuvântul lui Dumnezeu este transmis oamenilor. Acesta vine de la Tatăl, la Fiul, la un înger, la un profet, care îl consemnează în scris și îl trimite bisericilor. Procesul de comunicare expus la începutul și la sfârșitul cărții Apocalipsei este de asemenea ilustrat prin scara lui Iacov, cu îngeri urcând și coborând pe scară. El este ilustrat prin cele două țevi de aur ale lui Zaharia, care aduc untdelemnul în sanctuar. Procesul de comunicare dintre Dumnezeu și om este un subiect al profeției biblice, iar mesajul care este trimis conține puterea creatoare care a adus la existență universul. În cadrul procesului de comunicare din capitolul întâi al Apocalipsei, trebuie înțeles că mesajul încredințat bisericilor conține puterea de a transforma un laodicean într-un filadelfian.

Fie că ne raportăm la începutul sau la sfârșitul Vechiului ori Noului Testament, mesajul este același. Dumnezeu transmite ultimul mesaj de avertizare, iar acesta conține puterea Sa creatoare, dacă este auzit și păzit de cei ce aud. Mesajul care împlinește aceasta este așezat în cadrul divin definit de Alfa și Omega. Începutul, mijlocul și sfârșitul. Cele trei litere ebraice care, puse împreună, formează cuvântul «adevăr», sunt evanghelia veșnică; iar literele și semnificațiile lor, precum și cuvântul pe care îl produc când sunt îmbinate între ele, simbolizează principiul și totodată pe Cel ce este Alfa și Omega. Aceasta subliniază puterea Sa creatoare. Ultimele trei cuvinte ale relatării creației încep, fiecare, cu câte una dintre cele trei litere, în ordinea care formează cuvântul «adevăr».

Cele trei cuvinte care constituie încheierea narațiunii creației încep cu cele trei litere care, împreună, alcătuiesc cuvântul „adevăr”. Ultimele trei cuvinte ale versetului încep cu literele א (Aleph), מ (Mem) și נ (Tav), în această ordine. Aceste trei cuvinte sunt traduse ca „Dumnezeu”, „a creat” și „a făcut”. Aceste trei cuvinte, fiecare începând cu literele א (Aleph), מ (Mem) și נ (Tav) în această ordine, subliniază încă și mai mult deplinătatea și ordinea narațiunii creației. Acest tipar a

fost remarcat de comentatorii evrei ca o trăsătură lingvistică interesantă a textului ebraic.

Relatarea creației începe cu cuvintele „la început” și se încheie cu trei cuvinte care reprezintă Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă. Puterea creatoare ilustrată în mărturia Genezei începe și se încheie cu semnătura minunatului lingvist.

Faptul că începutul unui lucru ilustrează sfârșitul unui lucru este ceea ce a subliniat profetul Ioan, când, scriind ceea ce atunci era, el, în același timp, scria ceea ce avea să fie.

Mesajul final de avertizare al lui Ilie, reprezentat la sfârșitul Vechiului Testament, identifică același principiu profetic, în contextul crizei legii duminicale și al apropierii celor șapte plăgi de pe urmă.

„Regula primei mențiuni” și tot ceea ce ea reprezintă constituie „cadru” în care trebuie așezat „adevărul prezent”. Acel cadru este „regula primei mențiuni”, care este, totodată, unul dintre atributele lui Dumnezeu.

În cartea lui Daniel, care reprezintă începutul adventismului, și în cartea Apocalipsei, care reprezintă sfârșitul adventismului, găsim paralele uimitoare când le privim prin principiul potrivit căruia cel dintâi îl ilustrează pe cel de pe urmă. Cartea lui Daniel prezintă un atribut al lui Isus când folosește numele Palmoni, însemnând minunatul numărător al tainelor. Daniel, de asemenea, Îl introduce pe Isus ca Mihail, arhanghelul. Ioan este însărcinat să facă același lucru ca Daniel, iar el nu-l identifică pe maestrul matematicii, nici pe conducătorul îngerilor, ci pe maestrul limbajului. Atunci când Îl considerăm pe Isus drept stăpânul alfabetului, ar trebui să luăm în considerare Psalmul 119, cel mai lung capitol din Biblie.

Psalmul 119 este un acrostih alfabetic, ceea ce înseamnă că primele litere ale fiecărui set de opt versete încep cu aceeași literă. Alfabetul ebraic are douăzeci și două de litere, așadar există douăzeci și două de secțiuni a câte opt versete. Fiecare secțiune începe cu o literă a alfabetului, în ordinea alfabetică, iar apoi fiecare dintre cele opt versete atribuite acelei litere începe cu acea literă. Sunt opt versete pentru fiecare literă; așadar, opt versete înmulțite cu cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic fac o sută șaptezeci și șase de versete. Psalmul pune accentul pe ascultarea față de un Dumnezeu care este un Dumnezeu al rânduiei (de aici structura acrostihului), nu al haosului.

O altă temă proeminentă în Psalmul 119 este adevărul profund că Cuvântul lui Dumnezeu este întru totul suficient. De-a lungul Psalmului apar opt termeni diferiți care se referă la Cuvântul lui Dumnezeu: lege, mărturie, precepte, orânduiri, porunci, judecăți, cuvânt și rânduie. În aproape fiecare verset este menționat Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmul 119 afirmă nu doar caracterul Scripturilor, ci și că Cuvântul lui Dumnezeu reflectă chiar caracterul lui Dumnezeu Însuși. Observați aceste atribute ale lui Dumnezeu prezentate în Psalmul 119:

1. Dreptate (versetele 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Vrednicie de crezare (versetul 42)
3. Veracitate (versetele 43, 142, 151, 160)
4. Credințioșia (versetul 86)

5. Imuabilitatea (versetul 89)

6. Eternitatea (versetele 90, 152)

7. Lumină (versetul 105)

8. Puritatea (versetul 140)

Psalmul se deschide cu două fericiți. „Fericiți” sunt cei ale căror căi sunt fără prihană, care trăiesc potrivit Legii lui Dumnezeu, care păzesc rânduiala Lui și Îl caută din toată inima. Acestea sunt învățăturile pentru noi în acest mare Psalm. Cuvântul lui Dumnezeu este suficient pentru a ne face înțelepți, a ne forma în neprihănire și a ne înzestra pentru orice lucrare bună (2 Timotei 3:15-17).

Desigur, Psalmul 119 se înscrie într-o problematică care rămâne, în bună măsură, nerezolvată în lumea religioasă. Aceasta privește care verset este versetul de mijloc al Bibliei și care capitol este capitolul de mijloc al Bibliei. Dacă căutați pe internet, veți găsi diferitele argumente, axate pe care Biblie o folosiți și așa mai departe. Problema cu fiecare poziție din această dezbatere este că definiția mijlocului Bibliei, fie că este vorba de un verset sau de un capitol, ar trebui să fie stabilită de autorul Bibliei, nu de cercetătorul sau criticul uman al Bibliei.

Biblia învață că există un început și un sfârșit pentru toate. Toate își au vremea lor.

Toate își au vremea lor, iar fiecare lucru de sub cer își are timpul lui: vreme pentru naștere și vreme pentru moarte; vreme pentru a sădi și vreme pentru a deșrădăcina ceea ce a fost sădit.
Eclesiastul 3:1, 2.

Este un timp pentru naștere și un timp pentru moarte; totuși există și viața care se desfășoară între începutul și sfârșitul vieții noastre. Nașterea este o clipă scurtă în timp, asemenea morții. Viața este mijlocul și, în general, are legată de ea mult mai multă istorie decât timpul în care ne naștem și timpul în care murim.

Mijlocul în „regula primei mențiuni” are, în general, mult mai multă mărturie decât începutul și sfârșitul. A căuta un singur verset sau capitol în Biblie și a-l defini drept mijloc înseamnă a nesocoti mărturia biblică, chiar dacă începutul și sfârșitul sunt, în esență, puncte în timp; mijlocul este, de obicei, o perioadă de timp. Desigur, începutul, sfârșitul și mijlocul vor fi în acord între ele, deși adesea același jalon de la sfârșit este opus celui de la început.

Iisus l-a identificat pe Ioan Botezătorul cu Ilie, iar amândoi ilustrează aceeași succesiune profetică de evenimente; însă Ilie a fost prigonit de o femeie nelegiuită (Izabela), care a căutat să-l întemnițeze și să-l omoare pe Ilie, dar nu a izbutit. Ioan, care era un simbol al lui Ilie, a fost urmărit de o femeie rea (Irodiada) spre a fi întemnițat și ucis, iar ea a reușit. Ilie și Ioan sunt simboluri interschimbabile, dar au unele trăsături profetice opuse, care totuși rămân paralele între ele. Ilie nu a murit, Ioan a murit. Înțelegerea faptului că reperele profetice care se aliniază unele cu altele sunt adesea opuse le permite celor care doresc să vadă că mijlocul Bibliei este Psalmul 118.

Când folosim principiul regulii primei mențiuni, așa cum l-am definit, constatăm că începutul mijlocului Bibliei este Psalmul 117, cel mai scurt capitol din Biblie, alcătuit din două versete. El este urmat de Psalmul 118, care este mijlocul Bibliei, iar Psalmul 118 este urmat de Psalmul 119,

care este cel mai lung capitol din Biblie și sfârșitul mijlocului Bibliei. Minunatul lingvist marchează începutul cu cel mai scurt capitol, apoi marchează sfârșitul cu cel mai lung capitol. Sunt două capitole opuse. Începutul este sămânța, iar sfârșitul este locul în care este dezvoltată planta pe deplin matură, unde toate mărturiile aflate în mijloc sunt legate împreună. Luați aminte la Psalmul 117.

Lăudați pe Domnul, toate neamurile; lăudați-L, toate popoarele. Căci mare este peste noi îndurarea Lui, și adevărul Domnului dăinuiește în veci. Lăudați pe Domnul. Psalmii 117:1, 2.

Cuvântul pe care îl avem în vedere, alcătuit din trei litere, este tradus prin „adevăr” în versetul al doilea și reprezintă începutul părții de mijloc a Bibliei (partea de mijloc a Bibliei fiind Psalmii 117-119). Sfârșitul părții de mijloc este Psalmul 119. Psalmul 118 este mijlocul mijlocului. Psalmul 118 este încadrat între cel mai scurt și cel mai lung capitol din Biblie, iar cel mai scurt, care reprezintă începutul, enunță cuvântul „adevăr”, care este alcătuit din trei litere ce reprezintă cei trei pași ai Evangheliei veșnice și constituie cadrul înțelegerii adevărului. Acest cadru este principiul care reprezintă caracterul lui Hristos ca Alfa și Omega.

Încheierea părții de mijloc, adică capitolul 119, este un acrostih alfabetic așezat în mijlocul Bibliei, care îl pune în evidență pe lingvistul minunat. De patru ori în capitolul 119 același cuvânt este tradus prin „adevăr”.

Și nu lua cu totul cuvântul adevărului din gura mea; căci am nădăjduit în judecățile Tale. Versetul 43.

Dreptatea Ta este o dreptate veșnică, iar legea Ta este adevărul. Versetul 142.

Tu ești aproape, Doamne; și toate poruncile Tale sunt adevăr. Versetul 151.

Cuvântul Tău este adevăr dintru început, iar fiecare dintre judecățile Tale drepte dăinuiește în veac. Versetul 160.

Adevărul din aceste versete este o regulă a profeției biblice care identifică sfârșitul de la început, iar adevărul din versete este că Alfa și Omega Și-a așezat semnătura asupra mijlocului Bibliei, așa cum a făcut-o pentru început și pentru sfârșit. Semnătura Celui dintâi și a Celui de pe urmă este „cadrul” pentru prezentarea mesajului de avertizare final al celui de-al treilea înger. În mijloc, partea de pe urmă cuprinde patru versete care folosesc cuvântul tradus ca „adevăr”, deși a patra referință este tradusă simplu drept „adevărat”. Ultimul, cel final, dintre aceste patru versete identifică faptul că „de la început”, cuvântul este „adevărat”.

La început, în relatarea creației din Geneza 1 și 2, cuvântul "truth", deși nu apare în mod direct, este reprezentat în ultimele trei cuvinte ale relatării creației, căci fiecare cuvânt începe, în ordine, cu literele care alcătuiesc cuvântul "truth". La început era Cuvântul, și prin El au fost create toate lucrurile, iar mărturia creației din Geneza începe cu cuvintele "La început" și se încheie cu trei cuvinte care reprezintă adevărurile asociate cu un atribut al lui Hristos care, în Isaia, este definit drept dovada că El este singurul Dumnezeu.

Partea de mijloc a Bibliei (Psalmii 117–119) începe în psalmul 117 printr-o trimitere la adevărul că începutul reprezintă sfârșitul, prin folosirea cuvântului „adevăr”. Cuvântul este alcătuit din trei litere care reprezintă Evanghelia veșnică și soliile celor trei îngeri și identifică sfârșitul istoriei creației. Sfârșitul părții de mijloc a Bibliei este o prezentare a alfabetului pe care minunatul lingvist l-a alcătuit, pentru a întemeia înțelegerea că ceea ce este acum revelat cu privire la caracterul Său este în acord cu definiția cuvântului „revelație”, căci Apocalipsa lui Isus Hristos este un mesaj menit să prezinte un aspect al caracterului lui Hristos care până acum nu a fost pe deplin recunoscut, dacă a fost recunoscut în vreun fel. Această revelație este în consonanță cu liniile istoriei legământului, întrucât istoria legământului include dovezi ale efortului lui Dumnezeu de a Se revela pe Sine prin nume, pe măsură ce istoria-Lui se desfășura.

„Marile principii ale Legii, ale însăși naturii lui Dumnezeu, sunt întruchipate în cuvintele lui Hristos rostite pe munte. Cine zidește pe ele, zidește pe Hristos, Stânca Veacurilor. Primind cuvântul, Îl primim pe Hristos. Și numai aceia care astfel primesc cuvintele Lui zidesc pe El. ‘Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos.’ 1 Corinteni 3:11. ‘Nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.’ Faptele Apostolilor 4:12. Hristos, Cuvântul, revelația lui Dumnezeu, manifestarea caracterului Său, a Legii Sale, a iubirii Sale, a vieții Sale, este singura temelie pe care putem zidi un caracter care va dăinui.” Muntele binecuvântărilor, 148.

Desigur, ar mai fi multe de spus cu privire la acest adevăr, însă ne vom opri aici.